

Vernieuwd van dag tot dag

Onze innerlijke mens kan van dag tot dag *vernieuwd* worden! En dat gaan wij lezen in 2 Cor. 4:16 waar staat:

*Daarom verliezen wij de moed niet, maar al vervalt ook onze uiterlijke mens, nochtans wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd.*¹

Het is een prachtig iets – men kan ook zeggen – een schitterend tegenwicht, dat ondanks dat onze uiterlijke mens vervalt, onze innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd kan worden.

Hoe ouder men wordt, hoe minder tanden en kiezen. En de lichamelijke krachten worden wat minder zodat men wat binnen de perken moet blijven.

Maar wij verliezen de moed niet want nochtans – zo staat er – wordt onze innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd.

Dat is een heerlijke vernieuwing en die kan van dag tot dag plaats vinden!

Hoe kan nu die innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd worden? We gaan naar het begin van het volgende vers waar staat:

17a Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik.

Paulus noemde zijn verdrukkingen een lichte last en iets van een ogenblik!

De man had nogal wat verdrukkingen meegemaakt. In zijn leven had hij vijf keer de 40-1 slagen ontvangen en drie keer werd hij met de roede gezeseld en eens werd hij gestenigd en toch spreekt hij over "de lichte last der verdrukking van een ogenblik".

Hoe kon hij dat zo zeggen ... ?
Hoe staat er geschreven in verzen 17 en 18?

¹ Ps. 51:12 Col. 3:10

Want de lichte last van de verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid.

Daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig.

Hij zag niet op het zichtbare maar op het onzichtbare. Vergeleken met het resultaat namelijk "een alles verre te boven gaan eeuwig gewicht van heerlijkheid" heeft hij het over de verdrukking van een ogenblik.

Enerzijds nu: Verdrukkingen. Anderzijds dan: Een alles verre te bovengaand eeuwig gewicht van heerlijkheid.

Hij noemt de verdrukking een lichte last en ze duren een ogenblik in vergelijking met de eeuwigheid.

Wanneer wij het onzichtbare voor ogen hebben, hebben alle

verdrukkingen zin. Als we die verdrukkingen goed nemen, is het resultaat een alles verre te bovengaand eeuwig gewicht aan heerlijkheid.

Het resultaat gaat alles te boven, nee, alles verre te boven. Het is een gewicht aan heerlijkheid wat in de innerlijke mens komt.

Het is een meer deel krijgen aan het beeld van Jezus. Een toename in de vrucht van de Geest in ons innerlijk.

Het is een eeuwig gewicht aan heerlijkheid.

In de eerste christengemeente werden christenen vervolgd en van hun spullen beroofd.

Maar in Hebr. 10:34 staat dat zij de roof van hun bezit blijmoedig aanvaard hebben, want ze wisten, dat ze een beter en blijvend bezit hadden.

Ze aanvaardden de roof van hun bezit blijmoedig.

Luther schreef ook in zijn lied:
*Neem goed en bloed ons af, het
brengt u geen gewin, wij gaan
ten hemel in, en erven
koninkrijken.*

Dus: We zien wij niet op het
zichtbare: Een mooi kopje van
het servies, dat breekt tijdens de
afwas; of koffie wat per
ongeluk gemorst wordt op een
vloerkleed; of misschien een
fiets die gestolen wordt.

Maar zien op het onzichtbare,
dan gaan we niet mopperen,
want we hebben immers een
eeuwig en blijvend bezit.

Wat een kansen, wat een
heerlijkheid: onze inwendige
mens kan van dag tot dag
vernieuwd worden, indien wij
niet zien op het zichtbare. Ere
zij God!

Er waren in de eerste
christengemeente vervolgingen
en christenen werden vervolgd
en van hun bezit beroofd.

Maar onder de grond – in de
catacomben van Rome – zaten

ze te zingen en zij loofden God
ondanks dat zij beroofd waren
van hun goederen.

Zij hadden de roef van hun bezit
blijmoedig aanvaard – niet
gelaten of mopperend – maar
blijmoedig en waarom?? Want
ze wisten, dat ze een beter en
blijvend bezit hadden.

Het kostte even tijd om het te
aanvaarden dat al de spullen
waren afgenomen maar ziende
op het onzichtbare, hebben zij
het blijmoedig aanvaard. Zij
wisten dat zij deel hadden aan
een eeuwig en blijvend bezit.

Ik ken een christen, die een
nieuwe auto had gekocht. Hij
reed toen met zijn nieuwe auto
door een bosachtig gebied en
toen stak er plotseling een hert
over en die botste tegen zijn
auto aan. Een flinke deuk in
zijn nieuwe auto!

Ik ken een andere christen,
wiens vrouw een keer alleen
achter het stuur zat en in de
sloot reed met de auto. Zij kon

er uit komen maar de auto was natuurlijk vies en beschadigd.

Hoe neem je het dan? En wij zelf maakten het een keer mee, dat we uit een winkel kwamen en naar onze auto toe liepen en zagen dat die flink beschadigd was.

Iemand was er tegenaan gereden en had geen briefje achter gelaten maar was door gereden.

Als we dan het onzichtbare voor ogen hebben – ondanks dat wat zich in ons vlees roert - en deze dingen zonder mopperen aanvaarden, dan wordt onze innerlijke mens vernieuwd.

We gaan verder met hoofdstuk 5:1

Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis.

2 Want hierom zuchten wij: wij haken ernaar met onze

woonstede uit de hemel overkleed te worden als wij maar bekleed, en niet naakt, zullen bevonden worden.

Wat bedoelt Paulus hier mee? Hij zegt dat het er om gaat, dat men bekleed zal zijn en niet naakt. Waarmee bekleed? Bekleed met de deugden van Christus.

Bekleed met vrucht van de Geest die zich uit in zachtmoedigheid, goedheid, vriendelijkheid, geduld enz.

Petrus heeft het over de onvergankelijke tooi van een zachtmoedige en stille geest. Die is onvergankelijk. Dat is een bekleding die niet vergaat.

Een onvergankelijke tooi van een zachtmoedige en stille geest, is kostbaar in het oog van God. Als u het wilt nalezen, het staat in 1 Petrus 3:4.

We gaan verder met vers 4 :
Want wij, die nog in een tent wonen.

Letterlijk staat er: tabernakel, en dat is ons lichaam.

Zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed, doch overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven worde verslonden.

Ontkleed is zonder de vrucht van de Geest in ons innerlijk.

Overkleed is met de vrucht van de Geest in ons innerlijk.

Het sterfelijke: Onze ondeugden.

Het leven: De deugden van Christus, of wel de vrucht van de Geest.

God is het, die ons juist daartoe bereid heeft en die ons de Geest tot onderpand gegeven heeft.

Dat is nu juist wat God wil: Onze heiliging, onze vernieuwing van dag tot dag. Daartoe hebben we de Geest ontvangen.

6 Daarom zijn wij te allen tijde vol goede moed, ook al weten wij, dat wij, zolang wij in het lichaam ons verblijf hebben, ver van de Here in den vreemde zijn.

7 Want wij wandelen in geloof, niet in aanschouwen.

Zo is het. De heilige Geest is dicht bij maar de Here zelf is ver van ons vandaan, hoewel wij door het gebed met Hem kunnen spreken.

Maar Jezus heeft ons niet alleen gelaten want de Trooster is tot ons gekomen Die ons alles wil leren. En wij wandelen in geloof en niet in aanschouwen.

8 Maar wij zijn vol goede moed en wij begeren te meer ons verblijf in het lichaam te verlaten en bij de Here onze intrek te nemen.

Zag Paulus er tegen op om te sterven? Nee, helemaal niet. Hij was altijd vol goede moed en zou het zijn tijd zijn, dan was het voor hem begerenswaardig

om zijn verblijf in het lichaam te verlaten en bij de Heere zijn intrek te nemen.

9 Daarom stellen wij er een eer in, hetzij thuis, hetzij in den vreemde, Hem welgevallig te zijn.

Daar gaat het om in ons christenleven: Om Hem welgevallig te zijn. Waar we ook zijn: thuis of in de vreemde, Hem welgevallig te zijn.

Letterlijk staat er in de grondtekst zoals het goed vertaald is in de Statenvertaling:

Daarom zijn wij ook zeer begerig, hetzij inwonende, hetzij uitwonende, om Hem welbehaaglijk te zijn.

Inwonend wil zeggen: nog in het lichaam op aarde; uitwonend wil zeggen dat wij dan bij de Heere onze intrek hebben genomen.

Waar we ook zijn, hier beneden of straks daar boven, wij stellen er een eer in om Hem welgevallig te zijn.

10 Want wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus openbaar worden, opdat een ieder wegdrage wat hij in zijn lichaam verricht heeft, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.

Hier wordt gesproken over de rechterstoel van Christus. Daar komen wij straks voor te staan en daar zullen wij wegdragen, wat wij in ons lichaam verricht hebben, hetzij goed, hetzij kwaad.

Men kan behouden worden, als door vuur heen. Dan heeft men niets van de vrucht van de Geest, van de deugden van Christus in zich gekregen.

Zowel het goede alsook het kwade, wat we gedaan hebben, vormt deze inwendige mens. Het is heerlijk, maar ook ernstig.

Maar het is ook een grote vertroosting om straks van Jezus te mogen horen:

Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen. Ga in tot het feest van uw heer. (Mt. 25:21).